

чи не приїде Ясь до неї, чи не навідається, чи не верне їй любови, життя. Їй здавалось, що вонаб одужала, що до неї вернулася-б одлітаюча життя, як би він приїхав до неї, пожалував її.

— Він один вернув би мені здоровля, життя! — говорила Ганя. — А як помру, то поховайте мене в саду, під двома черешнями, де я так часто сиділа з ним. Я буду близько од вас; звідтіль видно окопомський яр.

Ганя заливалася слізьми; і всі сестри ридали. Мати не одходила од неї й день і ніч.

А милий не вертався, а болізь росла. Ганя не спала в ночі. Її очі були розкриті; огонь палив її голову, її груди. Їй здавалось їй усе, що вона бачить цілий ряд багатих світлиць з порозчиняними дверима, з блискучими паркетами, з дзеркалами, канделябрами. В її очах стіни починали ворухитись, світлиці розступались; все хиталось, все трусилось, стеля підіймалась все вище й десь згнула в небесному просторі, а зверху розкрилось синє небо, ясне, блискуче, залите соняшним промінням. По йому літали лісові птиці. Великі світлиці ширшали, довшали, перевертались в Нестерпнські яри, тільки гори були вкриті не зеленою травою, а дорогими килимами, шпалсрами, дзеркалами...

— Ох! мамо! поприймайте ті килими! І хто їх порозстеляв по горах! — лепетала Ганя серед ночі. — Не хочу я їх, не треба мені їх!

І знов здавалось їй, що вона йде поруч із Ясем по яру, а гори вкриті килимами й шпалсрами все таки встають по обидва боки стінами. Од їх пахнуть вогнем, пече її тіло. Вона й Ясь ідуть босі по зе-